

"Bruixes"

(versió representada)

3.- El bruixot del camí

En Miquel retorna al cotxe on l'espera la Marta que està asseguda sense mostrar cap signe d'estranyesa.

Narrador: Quan pujà de nou al cotxe la Marta li va preguntar si anaven bé però no va semblar estranyada per res del que havia passat i ell tampoc la va voler preocupar.

Els deu minuts que els separaven de Llers els van fer en silenci, encara que en Miquel no parava de donar-li voltes al que havia passat. Era l'home de la caputxa o era l'home sense cara?... i la boira, quina boira més estranya!... i les paraules? Que potser era sec ell per no veure una desviació. Tot allò no eren imaginacions seves i feia mala espina. Pressentia que podia passar alguna cosa desagradable. Es preguntava per què havia fet cas dels reiterats desigs de la seva dona d'abandonar la ciutat. Ell hi tenia la feina i hi havia viscut feliç. No entenia per què els seus fills no hi podrien trobar l'ambient adequat per créixer... però la Marta era tossuda i no hi havia manera de fer-li entendre. Fins i tot, li havia suggerit la possibilitat d'anar a viure a Figueres, on acabava de trobar una nova feina... doncs no!, la Marta li va sortir amb que aquell canvi no valia la pena, que era com sortir del foc per caure a les brases i ho va adobar amb altres paraules boniques sobre l'encís dels poblets de menys de mil habitants i sobre el contacte directe amb la natura. En definitiva, Llers era el poble ideal per viure. I ara, en Miquel estava segur que això no seria pas veritat.

Miquel: Perdoneu bon home, que ja som a Llers?

Pagès: No encara, és aquí mateix, una mica més enllà. Això és Poble Nou. On aneu de Llers?

Miquel: Al carrer "La força". (En veu baixa i mirant cap el públic) ... la força que hauré de tenir per quedar-m'hi

Pagès: És fàcil. Això és el cementiri, veieu? Tireu recte i quan trobeu un trencall a mà esquerra, l'agafeu. Heu d'arribar a la plaça Ramal i ja hi sereu.

Narrador: Quin mal averany. No hi havia altres llocs que s'havia d'aturar al costat del cementiri!! Certament les coses prenien cada cop un caire més perillós.

4.- Llers